

-Gulzie-

Bijna honderd jaar geleden gebeurde er iets opmerkelijks toen Sinterklaas vanuit het verre Spanje in Nederland aankwam. Sinterklaas praat niet zo graag over wat er die dag gebeurde, dus je kunt hem beter niet persoonlijk vragen het verhaal uit de doeken te doen. Gelukkig weet ik wel precies (of ongeveer, zoals dat bij veel verhalen gaat) wat er zich die dag afspeelde:

In een nette stad in een groot herenhuis ergens in Nederland werd op een zekere dag een lieve baby geboren. Het was een jongensbaby. Zijn vader en zijn moeder hadden van tevoren nagedacht hoe het jongentje zou moeten heten en ze dachten dat Jacques Ferdinand een mooie naam zou zijn (het waren nogal deftige mensen). Toen het ventje echter ter wereld kwam wisten de kersverse ouders vrijwel meteen dat de naam Jacques Ferdinand niet zou passen bij zo een eh... 'bijzonder' mannetje. Mollig en rond kwam het jongentje ter wereld; met grote kraaloogjes en dikke, bolle wangetjes. Hij leek zoveel op een varkentje dat zijn vader eerst controleerde of er niet toevallig ook een krulstaartje aan geboren was. Dat bleek niet het geval.

Zodra moeder het dikke, maar schattige kind (want dat zijn alle pasgeboren baby'tjes) in haar armen nam, begon het te huilen alsof zijn leven er van af hing. En in zekere zin was dat ook het geval, want pas toen het kleine jongentje iets te eten in zijn mond gestopt kreeg kwam er een eind aan het oorverdovende gekrijs. Vader en moeder besloten op dat moment om het jongentje Gulziano Schrokop te noemen. Dat klonk nog steeds deftig, maar paste beter.

Gulziano Schrokop, die natuurlijk al snel 'Gulzie' werd genoemd, groeide op tot een goedgehumtst, maar hongerig kereltje. Toen Gulzie zeven jaar oud was at hij bij het ontbijt één heel brood met honing, zevenendertig beschuiten met roomboter en twee dozijn gekookte eieren. Daarbij dronk hij nog eens drie liter volle melk. En dat was nog maar het ontbijt. Geen wonder dat de vader en moeder van Gulzie elkaar op een dag aan de ontbijttafel aankeken, de hoofden schudden en tegen elkaar zeiden: 'Hoe moet dit nu verder? Dit kan zo toch niet langer? We zijn deftig en rijk, maar als Gulzie zo doorgaat schrokken en schransen hebben we over een poosje helemaal geen geld meer om nieuw voedsel te kopen!'

Gulzie, die bij het naar binnen werken van zes eieren tegelijk iets opving over zijn eetgewoonten, keek zijn ouders aan met ogen ter grote van schoteltjes (en ze waren al zo groot en rond!) en werd vervolgens angstaanjagend rood. Vanuit het puntje van zijn tenen liep zijn grote, mollige lijf zo hevig rood aan dat zijn moeder haastig van tafel ging om Gulzie nog wat extra beschuiten met extra veel roomboter voor te schotelen. Gelukkig maar, want dat voorkwam dat de dikke Gulzie bij de ontbijttafel misschien wel uit elkaar was geploft van ellende!

Je begrijpt, de ouders van Gulzie brachten het onderwerp niet meer ter sprake, in ieder geval niet meer in het bijzijn van Gulzie.

Op een dag, toen Gulzie en zijn vriendjes buiten aan het spelen waren, kwam er een statige meneer in uniform voorbij die een boodschap rondbazuinde (papier was in die tijd nog schaars): 'Komt allen! Sint Nicolaas, die goede heer, komt morgen aan in den haven! Hij brengt zijn weledele knechten met zich mee!'. Gulzie en zijn vriendjes keken elkaar blij aan

en gingen toen ieder gauw naar hun eigen huis om hun ouders het goede nieuws te vertellen.

De volgende dag werd Gulzie wakker met een blij (en hongerig) gevoel in zijn buik. Sint Nicolaas! In de haven! Vandaag was de grote dag! Gulzie kon niet wachten om de goedheiligman in levende lijve te ontmoeten. Hij herinnerde zich de intocht van Sinterklaas een jaar geleden nog goed en dan met name wat er in de zakken van de pieten had gezeten, namelijk kilo's en kilo's pepernoten! Gulzie had zich die dag zo volgegeten met pepernoten dat hij aan het einde van de dag warempel een 'vol' gevoel had gehad in zijn buik.

Aan de ontbijttafel keken zijn ouders toe hoe Gulzie de grote hoeveelheden eten weg schranste. 'Jongen', zei zijn vader in een poging om zijn zoontje iets af te remmen: 'Hou nu toch een gaatje over voor al dat lekkere snoepgoed dat Sint Nicolaas met zich meebrengt als hij straks in de haven arriveert!' 'Snoepgoed?' vroeg Gulzie al smakkend. 'Ja, jongen. Sint Nicolaas en zijn pieten nemen ieder jaar veel lekkers uit Spanje mee. Suikerbeesten, banketletters, chocolademuizen, marsepein, speculaas, taai taai, pepernoten...' maar terwijl de vader van Gulzie nog bezig was met het opsommen van al het lekkers dat hij kon bedenken, was die al haastig opgestaan van tafel. 'Wat ga je doen?' vroeg zijn moeder verbaasd en keek naar haar vettige zoontje die met zijn plakkerige tong langs zijn lippen likte. 'Wat denken jullie?' riep Gulzie. 'Ik ga naar de haven, en wel nu direct!'. En weg was hij. Nog nooit eerder had Gulzie zijn ontbijt, of een deel ervan, laten staan om iets anders te gaan doen. Zijn ouders bleven verbouwereerd achter terwijl ze Gulzie vanuit het keukenraam zagen weghollen.

Als állereerste kwam Gulzie aan bij de haven. Er was nog geen mens te zien, laat staan een boot met een Sint en zijn pieten erop. Het duurde maar liefst twee lange uren voordat er andere mensen kwamen: kleine kinderen die Sinterklaasliedjes zongen, ouders die kinderen op hun nek droegen en hier en daar een nieuwsgierige bejaarde. Gulzie had een prachtplek gevonden vlakbij de plaats waar de boot van Sinterklaas zou aanmeren. Toen de stoomboot na al dat lange wachten eindelijk in zicht kwam, kon Gulzie zich bijna niet meer inhouden van spanning, en ook had hij gigantische honger gekregen. Nooit eerder in zijn leven had hij zolang moeten wachten zonder iets te eten te krijgen en zijn maag maakte een hard, rommelend geluid waardoor de mensen die dichtbij hem stonden vreemd naar Gulzie begonnen te kijken.

Die kon zich intussen bijna niet meer beheersen en begon dingen te roepen als 'Sinterklaas, geef me marsepein!', en 'Pieten, strooi gauw wat lekkers! Ik houd het bijna niet meer!'. De mensenmassa die rond Gulzie stond begon zich algauw te ergeren aan het dikke jongetje dat daar zo luid te schreeuwen stond. Een oude mevrouw zei op strenge toon tegen Gulzie: 'Hou toch eens je mond, jij onfatsoenlijke jongen!'. Maar Gulzie kon zich niet bedwingen en tegen de tijd dat Sinterklaas eindelijk aan wal was, begon hij wild met zijn armen om zich heen te maaien en te schreeuwen dat hij NU van al dat lekkers wilde eten.

Sinterklaas, die net een voet aan wal had gezet, zag in de mensenmenigte een dik, mollig jongentje met een knalrood hoofd een hoop tumult veroorzaken. Hij stuurde daarom zijn hoofdpiet vooruit om te kijken wat daar verderop gebeurde. De hoofdpiet liep op Gulzie af en vroeg: 'Wat is er aan de hand, beste jongen?' Gulzie, die zichzelf niet meer in de hand had, duwde met een wild gebaar een klein jongetje dat naast hem stond aan de kant en trok

met één snelle beweging de zak met pepernoten van de rug van de hoofdpiet af. De mensen en natuurlijk de hoofdpiet reageerden erg geschrokken en deinsden achteruit. Wat was die rare jongen van plan? Gulzie opende de zak en zag dat deze gevuld was met pepernoten en niets anders dan pepernoten. Geen chocolade, geen banketletters, geen marsepein, geen suikerbeesten, geen taai taai... niets van dat alles, enkel pepernoten!

Zonder verder na te denken graaide Gulzie met zijn dikke vuist een handvol pepernoten uit de zak, propte deze zo vlug mogelijk in zijn mond en rende vervolgens al schreeuwend, 'Waar is mijn marsepein, waar zijn mijn suikerbeesten, waar...?' op de Sint af. Sinterklaas, die niet zo snel uit zijn doen is, keek toch een ogenblik angstig naar de woedende Gulzie die hard op hem af kwam stuiven, maar herpakte zich toen. 'Wat is er aan de hand, kind?', vroeg Sinterklaas op rustige toon aan Gulzie die met een verwilderde blik in zijn ogen vlak voor de Sint tot stilstand kwam. 'Sinterklaassss, Sint-er-klaas... Sint...' stamelde Gulzie. 'Ja, jongen?' antwoordde Sinterklaas nogmaals rustig en keek Gulzie daarbij diep in zijn ogen aan. 'Sint... ik wil, ik heb..., ik hoorde dat u snoep meebrengt... uit Spanje! Ik moet...'. En voordat iemand ook maar iets kon doen trok Gulzie de staf van Sinterklaas uit zijn hand, waardoor Sinterklaas bijna achterover viel, en zette zijn tanden in het harde, blinkende goud.

Sinterklaas wilde nog waarschuwen: 'Dat kun je beter niet doen, Gulzie', maar het was al te laat; Gulzie was niet meer te houden. Uit alle macht probeerde Gulzie een paar grote happen van de blinkende, geelgouden staf te nemen, hongerig als hij was. Dit ging natuurlijk niet en het duurde niet lang voordat Gulzie huilend met de staf in zijn mond en om zich heen schoppend op de grond lag. Het lukte Sinterklaas uiteindelijk om zijn staf uit de handen van Gulzie te trekken (met hulp van de hoofdpiet, die niet langer kon aanzien wat zich daar afspeelde), maar het zou nog heel lang duren voordat Gulzie weer bij zinnen was. Het schijnt zelfs dat hij maar liefst twee hele dagen in de zak van Sinterklaas gezeten heeft voordat hij weer normaal kon praten en 'sorry' kon zeggen tegen Sinterklaas.

Dit verhaal eindigt gelukkig (net zoals dat bij veel andere verhalen gaat) goed. Zoals gezegd had Sinterklaas zijn staf weer terug, en er wordt van Gulzie beweerd dat hij opgroeide tot een vriendelijke jongeman die zich wist te beheersen in heel veel dingen, niet alleen als het om eten gaat. Zijn ouders schijnen hem later zelfs weer Jacques Ferdinand (of: Sjakie) te hebben genoemd. Eind goed, al goed, zou je kunnen zeggen. Maar mocht je Sinterklaas binnenkort tegenkomen, dan zou je kunnen proberen om zijn staf eens van dichtbij te bekijken. Want misschien zie je dan nog ergens de tandafdrukken van onze vriend Gulzie erin staan...